

Пролог

Місяці, що передували її зникненню, були найкращі. Справді. Просто найкращі. Кожна мить була для неї подарунком і наче промовляла: «Ось і я, ще одна неперевершена мить. Лише поглянь на мене — хіба можна повірити, що я така прекрасна?» Кожного ранку радісна метушня з тушшю для вій і метеликами в животі, прискореним серцебиттям, коли вона наближалася до шкільних воріт, та вибухом радості, коли зустрічалася очима з ним. Школа більше не була кліткою, вона перетворилася на галасливий та освітлений прожекторами знімальний майданчик для її історії кохання.

Еллі Мек не могла повірити, що Тео Гудмен захотів зустрічатися з нею. Тео Гудмен, без сумніву, був найвродливішим хлопцем в одинадцятому класі. Як і в десятому, дев'ятому та восьмому. Проте не в сьомому. Ніхто з хлопців не мав гарного вигляду в сьомому класі. Тоді всі вони були витрішкуватими малюками в масивному взутті та піджаках завеликого розміру.

У Тео Гудмена ніколи не було дівчини, і всі думали, що, можливо, він гей. Він був доволі симпатичним, як на хлопця, та надзвичайно худорлявим. І взагалі дуже-дуже милим. Еллі роками мріяла про те, щоб бути з ним, байдуже, гей він чи ні. Вона була б рада просто

стати йому другом. Щодня Тео проводила до школи його молода й красива мама. Вона вбиралася у спортивний одяг, її волосся було зібране в хвостик, і зазвичай з нею був маленький білий песик, якого Тео брав на руки й цілував на прощання, а тоді обережно опускав на тротуар. Потім він цілував маму й неквапливо проходив крізь ворота. Хлопцеві було байдуже, чи це хтось бачить. Він не соромився пса, схожого на пухівку для пудри, чи своєї матері. Він був *упевненим у собі*.

Одного дня торік, якраз після літніх канікул, Тео завів з Еллі розмову. Ось так просто. Під час обіду щось спитав про домашнє завдання. І Еллі, яка насправді нічого ні про що не знала, відразу зрозуміла, що він не гей і розмовляє з нею, бо вона йому подобається. Це було очевидно. А потім так само невимушено вони почали зустрічатися. Еллі думала, що це буде складніше.

Проте один хибний крок, одна невеличка петля на нитці часу — і всьому край. Не лише їхній історії кохання, а всьому. Молодості. Життю. Еллі Мек. Усе зникло. Усі пішли назавжди. Якби час був мотком пряжі, а вона могла б розмотати, розплутати його, то помітила б на нитці вузлики — застережні знаки. Якщо озирнутися на минуле, усе стає очевидним. Одначе тоді, коли Еллі ще нічого ні про що не знала, вона не змогла цього передбачити. Вона рухалася просто назустріч долі з широко розплющеними очима.

Частина перша

Розділ перший

Лорел увійшла у квартиру доньки. Навіть цієї доволі погожої днини в ній було темно й похмуро. Вікно спереду загороджували жахливі зарості гліцинії, тоді як інший бік квартири повністю затіняв маленький лісок, на який виходив задній фасад будинку.

Необдумана покупка — ось що це було. Тоді Ханна саме здобула першу премію та хотіла вкласти її в щось надійне, перш ніж вона здиміє. За попередніх власників квартира була гарно облаштована, але Ханна ніколи не знаходила часу на купівлю меблів, тому зараз це місце мало вигляд сумного помешкання людини, яка переїхала після розлучення. Той факт, що Ханна не мала нічого проти маминих візитів, коли її не було вдома, до того ж прибирала, лише доводив, що квартира була для неї нічим іншим, як готельним номером.

Лорел звично попрямувала тьмяним коридором просто на кухню, де дістала з-під раковини засоби для прибирання. Скидалося на те, що Ханна не ночувала вдома. У раковині не було миски з-під пластівців, не було бризок молока на столі, як і незакрученого тюбика туші біля косметичного збільшувального дзеркала на підвіконні. Лорел аж морозом пройняло. Ханна завжди поверталася додому. Їй більше нікуди було

йти. Лорел пішла по свою сумочку, вийняла мобільний і тремтливими пальцями набрала номер доньки. Коли виклик був переадресований на голосову пошту, як завжди, коли Ханна була на роботі, мобільний випав їй з рук на підлогу, але, приземлившись на край її взуття, не розбився.

— Дідько, — прошипіла вона стиха, піднявши телефон і витріщаючись на нього байдужим поглядом. — Дідько.

Їй нікому було зателефонувати, нікого запитати: «Ви не бачили Ханни? Не знаєте, де вона може бути?» Такого в житті Лорел просто не було. Ніде не існувало жодних зв'язків. Тільки маленькі острівки життя, розсіяні тут і там.

Можливо, як міркувала Лорел, Ханна зустріла чоловіка, але це малоймовірно. У неї не було хлопця. Ніколи. Жодного. Одного разу хтось висловив припущення, що причиною цього є почуття провини перед молодшою сестрою, у якої його вже ніколи не буде. Цю теорію можна було застосувати й до жалюгідного помешкання Ханни та браку соціального життя.

Лорел усвідомлювала, що реагує занадто гостро та що водночас не перебільшує. Коли ви — матір дитини, яка одного ранку вийшла з дому з наплічником, повним книжок, щоб піти до бібліотеки, розташованій за п'ятнадцять хвилин ходьби, але так і не повернулася додому, для вас не існує такого поняття, як перебільшення. І те, що ця жінка стояла посеред кухні своєї дорослої доньки, уявляючи її мертвою в канаві, тільки тому, що вранці та не залишила в раковині миски, мало підстави, якщо зважати на її особистий досвід.